

РЕГИОНАЛНА БИБЛИОТЕКА
СВЕТОСЛАВ МИНКОВ

ПЕРНИК

100 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА НАЙЧО ПЕТРОВ (1920 - 2016)

„ЖИВОТЪТ МИ БЕШЕ КЪДРАВ“

БИБЛИОТЕЧНА ЕКСПОЗИЦИЯ

ЗА АКТЬОРА ОТ ПЕРНИШКИЯ КРАЙ

НАЙЧО ИЛИЕВ ПЕТРОВ Е РОДЕН НА 17 ОКТОМВРИ 1920 Г. В СЕЛО ДЖИНЧОВЦИ, ТРЪНСКО.

ТОЙ НЕ УСПЯВА ДА ЗАВЪРШИ СРЕДНО ОБРАЗОВАНИЕ, НО ПОСЕЩАВА РЕДИЦА ТЕАТРАЛНИ КУРСОВЕ ВЪВ ВАРНА ПРЕЗ 1946 Г. И СОФИЯ ПРЕЗ 1949 Г.

ПРЕЗ 1939 Г. ДЕБЮТИРА КАТО АКТЬОР НА СЦЕНАТА НА ПЛОВДИВСКИ ОБЩИНСКИ ТЕАТЪР, В КОЙТО ИГРАЕ ПРЕЗ (1939 – 1941, 1945 – 1954 И 1957 – 1960 Г.). РАБОТИ ПОСЛЕДОВАТЕЛНО ВЪВ ВАРНЕНСКИ ТЕАТЪР (1942-1945), СТУДИЯ ЗА ИГРАЛНИ ФИЛМИ „БОЯНА“ (1954-1964), НАРОДЕН ТЕАТЪР „ИВАН ВАЗОВ“ (1964-1966), НАРОДЕН ТЕАТЪР НА МЛАДЕЖТА (1966-1971), ДРАМАТИЧЕН ТЕАТЪР – КЪРДЖАЛИ. ДЕБЮТИРА В КИНОТО ПРЕЗ 1957 Г. С ФИЛМА „ЗЕМЯ“.

ПРОФЕСИЯТА НА СЪПРУГАТА МУ ДЕНКА ПЕТРОВА Е АРТИСТ-ХОРИСТ. НАЙЧО ПЕТРОВ ЧЛЕНУВА В СБФД И НА СДБ.

ПОЧИНАЛ Е НА 95 ГОДИНИ НА 20 ЯНУАРИ 2016 Г. В СОФИЯ.

НАГРАДИ И ОТЛИЧИЯ

- ОРДЕН „КИРИЛ И МЕТОДИЙ“ – II СТЕПЕН (1971).
- МЕДАЛ „ЗА ЗАСЛУГИ“ КЪМ БНР (1973).

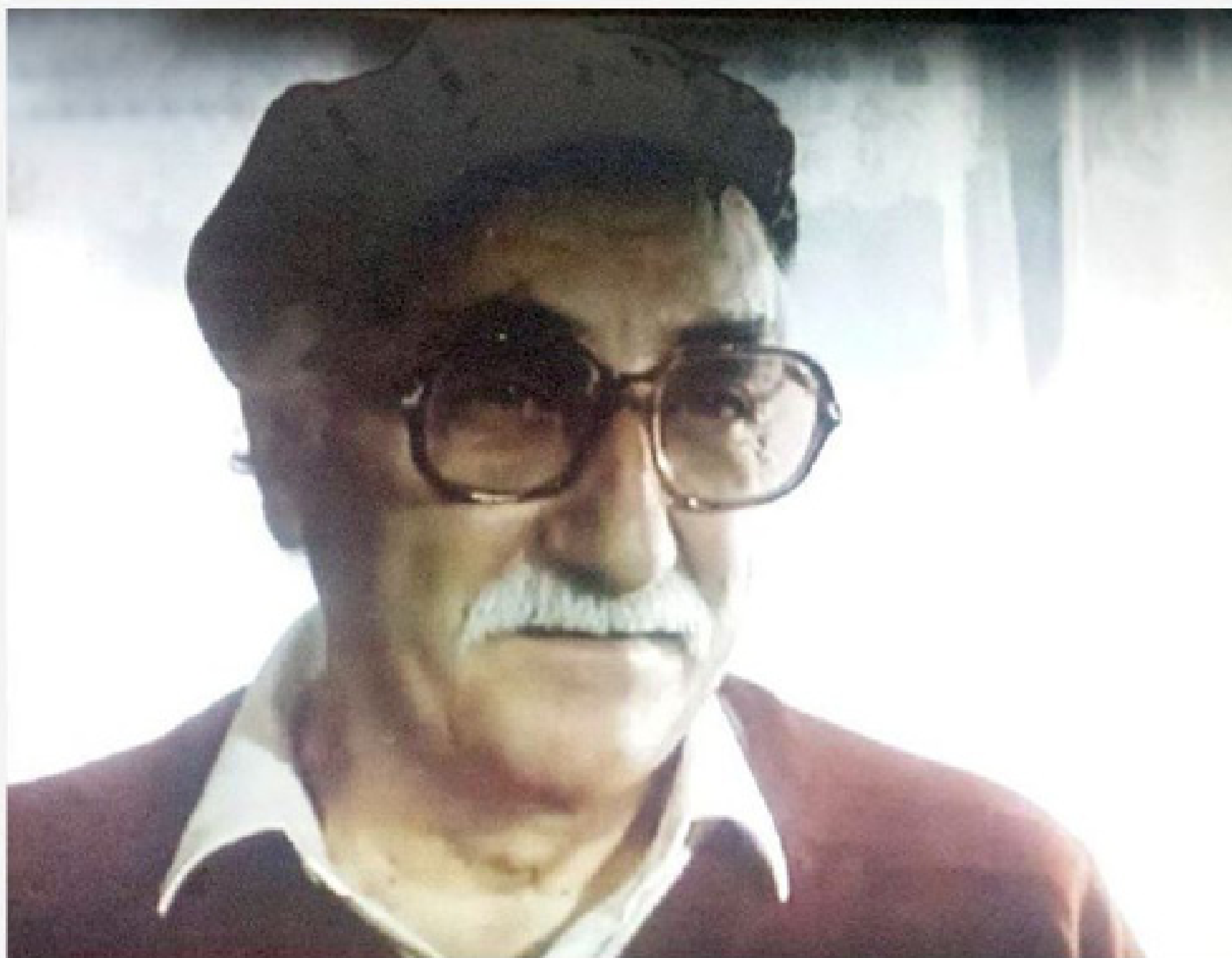
ТЕАТРАЛНИ РОЛИ

НАЙЧО ПЕТРОВ ИМА МНОЖЕСТВО РОЛИ В ТЕАТЪРА, ПО-ЗНАЧИМИТЕ СА:

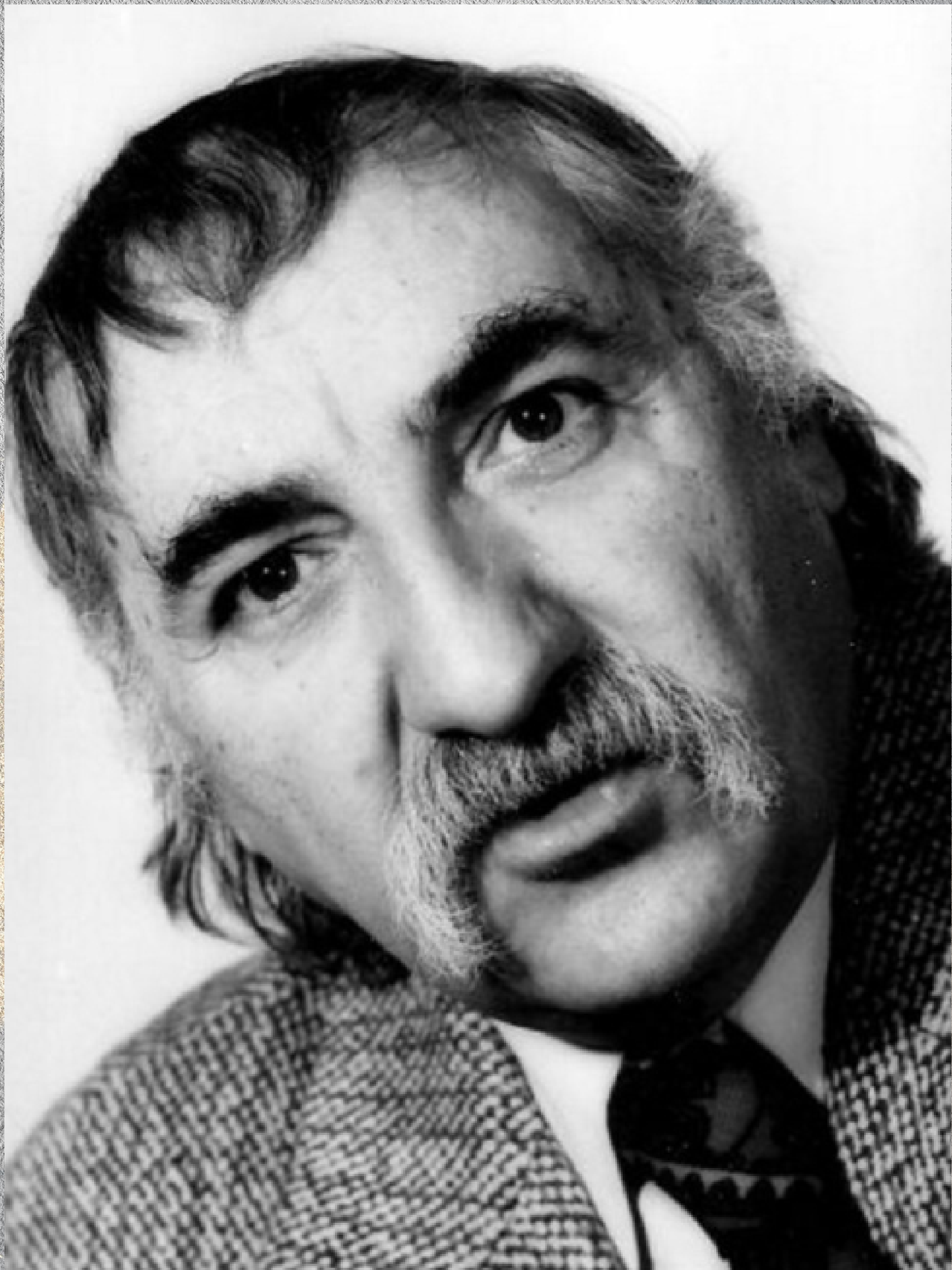
- МАРГАЛАКА – „ГЕРАЦИТЕ“ ОТ ЕЛИН ПЕЛИН
- МАСЛАРСКИ – „МИЛИОНЕРЪТ“ ОТ ЙОРДАН ЙОВКОВ
- В „СВЕКЪРВА“ ОТ АНТОН СТРАШИМИРОВ
- ЖЕЛЪО – „ВАМПИР“ ОТ АНТОН СТРАШИМИРОВ
- ЯКОВ БАБИН – „ВРАГОВЕ“ ОТ МАКСИМ ГОРКИ
- ВАЛЕР – „ТАРТЮФ“ ОТ МОЛИЕР
- ФРАНК – „ПРОФЕСИЯТА НА ГОСПОЖА УОРЪН“ ОТ ДЖОРДЖ БЪРНАРД ШОУ
- МАЛВОЛИО – „ДВАНАЙСЕТА НОЩ“ ОТ УИЛЯМ ШЕКСПИР

"Животът ми беше къдрав. Бедно, но славно премина. Едно от интересните неща в живота ми бе, че <http://83.228.10.101/absww/abs.htm> крах вожда на социализма Георги Димитров. Това се случи преди години в Пловдив, но таланът винаги ме е спасявал през годините", разказа ни големият актьор, знаменит епизодик и гений на злото в киното.

Найчо Петров има 300 роли в киното и театъра. Снимал се е още в първите български филми, участник е в немски, испански, френски, щатски, австрийски и перуански кинопродукции. "Това с арестуването заради имитация стана след един спектакъл, в който играех герой на Октомврийската революция. След представлението отидохме на ресторант. Идва един при мен и почва да ми говори против СССР. Как може така да говориш и защо тъкмо на мен, питам. А онзи продължава да ме провокира.

В този момент милиционерът ме арестува. В милицията ме питаха защо съм прибран, а аз отвърщам, че не знам. И както си говорим, вратата се отваря, виждам същото лице, което ме дразнеше. А на другия ден разбрах кой е наредил цялата работа - мой колега. Питам го защо. А той отговаря, че съм си бил виновен, защото съм се подигравал с Георги Димитров. Това е истина, обичах да го имитирам, а на онова време да си позволиш да го имитираш беше голяма работа. А той, Димитров, грехнал, горкият, едвам говори, а го изкарваха някакъв гений. Пък той алкохолик, на банкети са му вземали чашата от ръцете", казва Найчо и си спомня, че имал и друг случай на "донасяне" от страна на колега.

"Навремето си дадох половин заплата за построяването на Партийния дом. Бях готов и цялата да дам, но театралният критик Гочо Гочев ме разубеди, защото бях затънал в дългове", споделя бай Найчо. Въпреки и на възраст Петров продължаваше да помни абсолютно всичко, изреждаше имена и точни дати, разказваше случка след случка. Най не обичаше да говори за книгата си. Кръстил я е "Сам" и от години е разпродадена.

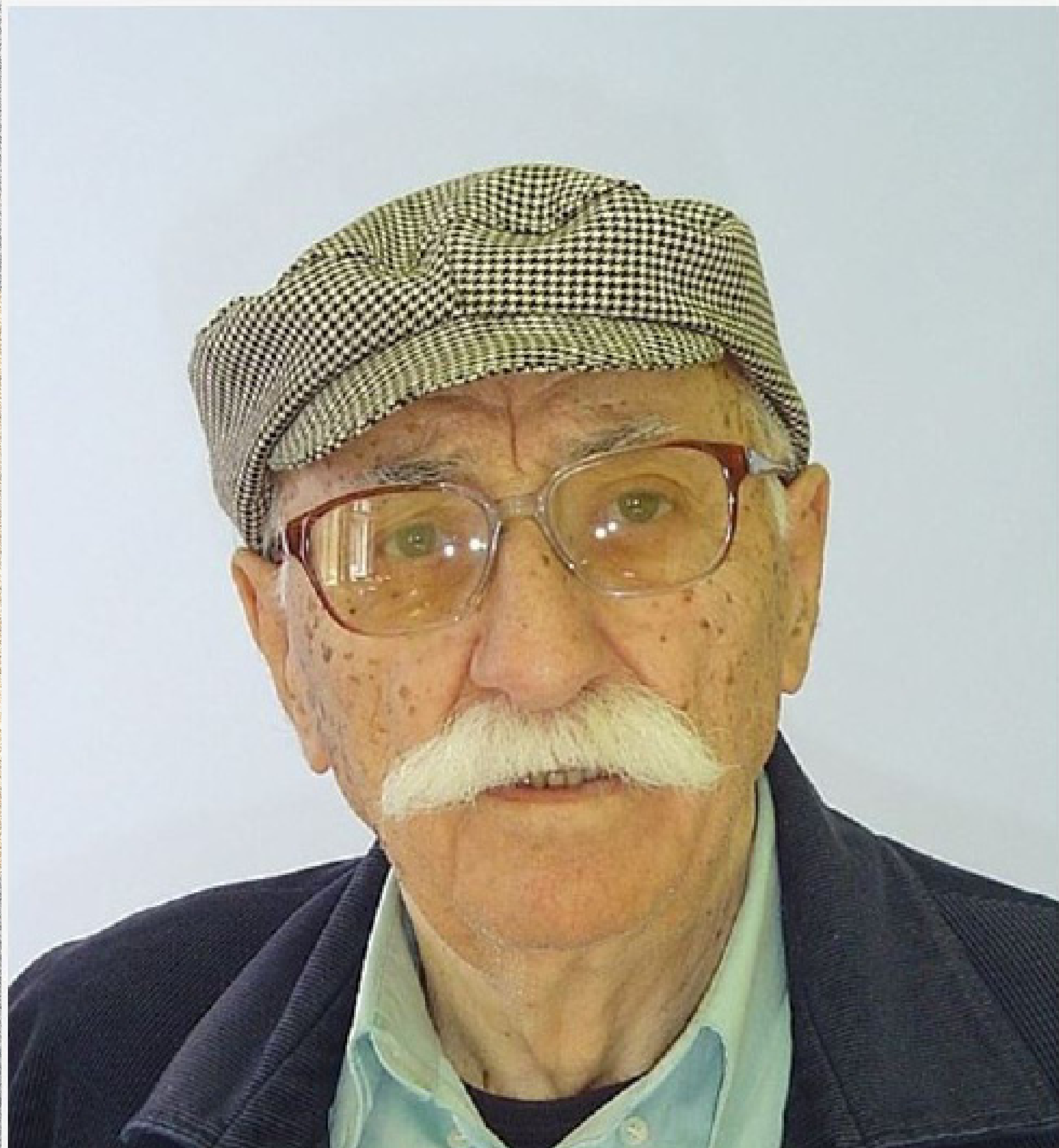
НАЙЧО ПЕТРОВ

Като филм

www.starakniga.eu

"Там разкрих душата си. Много е лично, затова не ми се иска да разказвам книгата, но животът ми винаги е бил много беден. Помня, че една вечер отивам в богата фамилия на гости - запалили печката, бумти, пием разкошни питиета. Всички се разсъбличат и аз също. Махам си сакото и гаджетата припадат от смях - под него съм останал по нагръдник, тиранти и ръкавели. Само Найчо може да направи този номер, се разсмяха момичетата, а пък аз просто нямах риза. Имуществото ми беше в два куфара, дамаджана и метла. Слях на пода върху дюшек в една съвършено празна стая, а играех в "Професията на г-жа Уорън" и произнасях бляскавите слова на Бърнард Шоу. Ама славни времена бяха - свободен дух, нищо не ме спъваше", спомня си приживе актьорът.

Човекът, който така и не завърши НАТФИЗ, не съжаляваше, че е пропуснал шанса си. "Учих само в театрални курсове във Варна и София. Не се разбирах със системата на Станиславски. Веднъж ми се случи да играя в слаба пиеса кофти роля - на фашист. Посещавах лятото школа за талантиливи млади артисти. Дановски, Сърчаджиев и др. ни запознаха със системата на Станиславски. Реших в новата постановка да шашна всички с наученото. Ама не върви и не върви - оплетох се. Подадох молба да ме освободят от ролята. Не го направиха веднага. И както не ме сменят, аз си я подкарах, както си знам. Работата стана. Дори съпругата на Сарафов - Радка, се възхити гласно. Още на другия ден ми взеха ролята", разказваше още Петров.

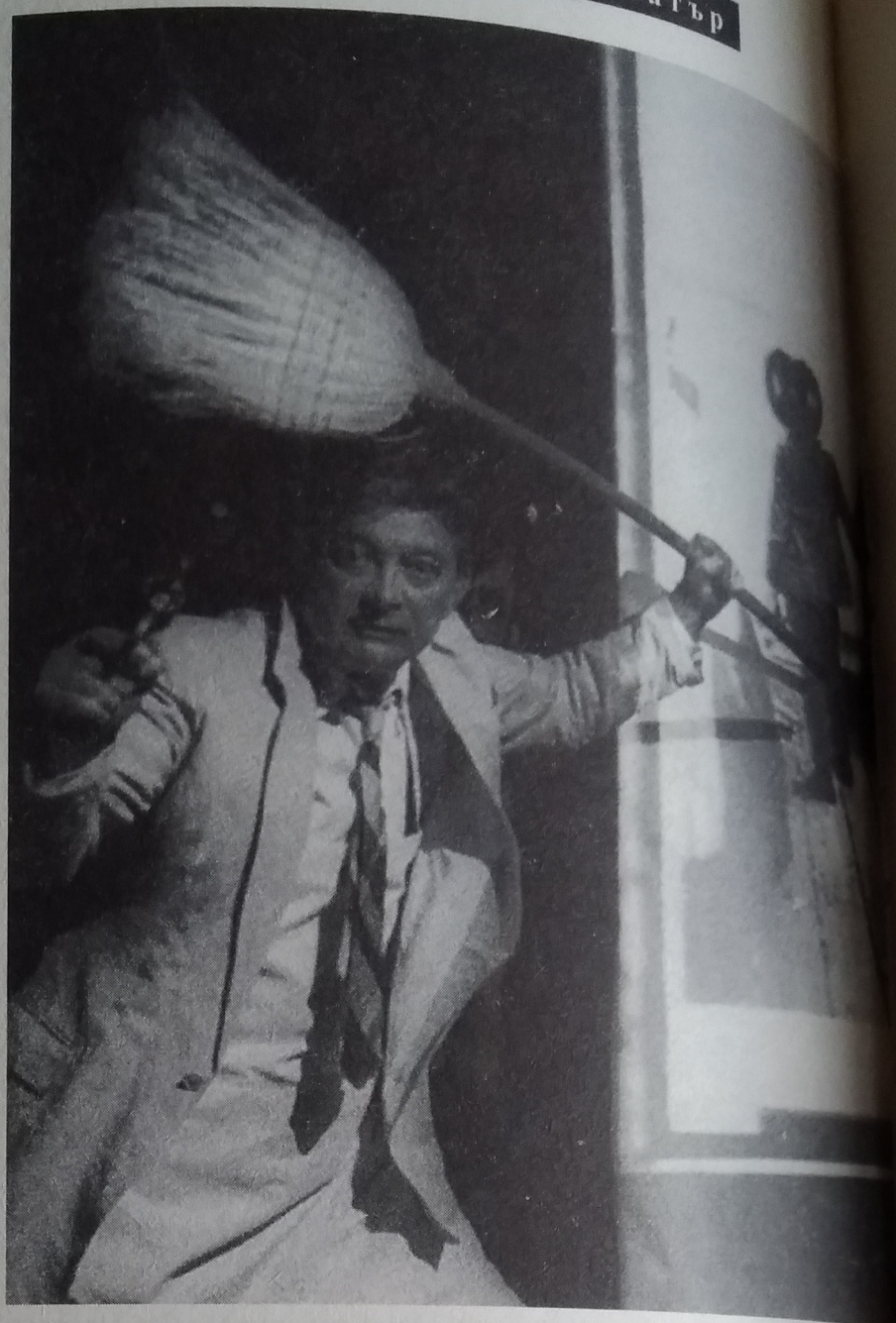
– Н. В. Гогол), Лука („На дъното“ – М. Горки), Тартюф („Тартюф“ – Ж. Б. Молиер), Фалстаф, Полоний („Веселите уиндзорки“, „Хамлет“ – У. Шекспир), Живота Цвийович („Д-р“ – Бр. Нушич) и др. Има участия в киното. Носител на държавни отличия. *К. Т.*

ПЕТРОВ, Киро Петров (К. П. Занев – Бачо Киро) (7.VII.1835, Бяла черква – 28.V.1876, В. Търново) – учител, писател, театрален деец. Учи в килийното училище в родното си село и в Батошевския манастир. Допълва знанията си като се самообразова. Учител в търновските села Коевци, Мусина, Вишовград, Михалци и в Бяла черква (1849–76). През 1870 с театрална трупа към селското читалище в Бяла черква, създадено по негова инициатива, представя забранената от турската цензура пиеса „Стоян войвода“, като за прикритие слага за начало първо действие на „Многострадална Геновева“. Драматизира повестта на Л. Каравелов „На чужди гроб без сълзи плачат“ под заглавие „Сиромаш Танчо“ (1874) и подготвя представянето ѝ, което се осуетява от опасения за репресии. От 1872 е председател на революционния комитет в родното си село, един от главните организатори на подготовката на Априлското въстание (1876) в Търновския революционен окръг, подвойвода на четата на Поп Харитон. След разбиването на четата в Дряновския манастир е заловен, съден и обесен във В. Търново.

Съч.: Сиромаш Танчо. Драма в пет действия.

Съставил Киро Петров. Издава читалището от селото Бяла черкова (Горни Турчета), 1879. *В. С.*

ПЕТРОВ, Михаил Любенов (8.X.1949, Перник) – актьор. Завършва актьорско майсторство при проф. Л. Кабакчиев във ВИТИЗ „Кр. Сарафов“ (1971). Дебютира в ролята на Костя („Сами без ангели“ – Л. Жуховицки) в ДТ – Сливен (1972). Работи в ДТ – Сливен (1972–73), НТ „Ив. Вазов“ (от 1973). Роли: Едгар Вибо („Новите страдания на младия В.“ – У. Пленцдорф), Сашо („Мотопедът“ – Н. Йорданов), Бръчков, Стефчов („Хъшове“, „Под игото“ – Ив. Вазов), Пьотр („Лес“ – А. Н. Островски), Богдан („Тази малка земя“ – Г. Джагаров), Стивън („Майор Барбара“ – Дж. Б. Шоу), Хуан („Йерма“ – Ф. Г. Лорка), Този („Този, който получава плесници“ – Л. Андреев), Приндсли Милър („Черна комедия“ – П. Шафър), Фигаро („Сватбата на Фигаро“ – П. Бомарше), Пато Дули („Бившата мис на малкия град“ – М. Макдона), Джас Пърфиджет („Да си вземеш жена от село“ – У. Уичърли), Итън Алън Хоули („Зимата на нашето недоволство“ – по Дж. Стайнбек), Разказвачът („Времетръс“ – А. Филипов по К. Вонегът), Брус Деламитри („Пуканки“ – Б. Елтън), Драган, Боян, Оливър („Лари Томпсън“ – Д. Ковачевич), Джо Гидиън („Ах, този джаз“ – по Р. А. Артър и Б. Фоси) и др. Постановки: „Пуканки“ – Б. Елтън, „Скъпа мисис Крони“ – Дж. Патрик, „Където улиците нямат имена“ – Д.

Михаил Петров в моноспектакъла „Зимата на нашето недоволство“ по Дж. Стайнбек (НТ „Ив. Вазов“, 2003)

Златинов, „Черна комедия“ – П. Шафър, „Времетръс“ – А. Филипов по К. Вонегът, „Зимата на нешето недоволство“ – по Дж. Стайнбек, „Оркестърът“ – Ж. Ануи, „Игра на мъж и жена“ – М. Топалов, „Михал Мишкоед“ – С. Доброплодни. Има участия в телевизията. Носител на национални награди и държавни отличия. *В. Г.*

ПЕТРОВ, Найчо Илиев (17.X.1920, с. Джинчовци, Трънско) – актьор. Учи гимназия в София. Театралната му дейност започва в Пловдивски общински театър (1939). Работи в Пловдивски театър (1939–41, 1945–54, 1957–60), Варненски театър (1942–45), СИФ (1954–57, 1972–79), НТ „Ив. Вазов“ (1965–66), НТМ (1966–72), ДТ – Кърджали (1979–82). Роли: Жельо („Вампир“ – А. Страшимиров), Маргалака („Гераците“ – по Елин Пелин), Масларски („Милионерът“ – Й. Йовков), Малволио („Дванайста нощ“ – У. Шекспир), Яков Бардин („Врагове“ – М. Горки), Гордън („Опасен завои“ – Дж. Пристли), Валер („Тартюф“ – Ж. Б. Молиер), Франк („Професията на госпожа Уорън“ – Дж. Б. Шоу) и др. Има участия в киното и телевизията. Носител на национални награди.

Съч.: Като филм. Моят живот. САБ, С., 2006. *А. Д.*